DANIELE MENCARELLI

Ζητείται σωτηρία

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΟΤΣΗ

ΙΚΑΡΟΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ

Η μετάφραση πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του Κέντρου βιβλίου και ανάγνωσης του ιταλικού Υπουργείου Πολιτισμού.

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

Τίτλος πρωτοτύπου: *Tutto chiede salvezza*
© 2020, Mondadori Libri S.p.A., Milano
© 2024, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα ιταλικά: Δήμητρα Δότση
Επιμέλεια – Διόρθωση: Σταυρούλα Αλεξανδροπούλου
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.
Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2024
ISBN 978-960-572-676-8

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Daniele Mencarelli

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ

Μετάφραση
Δήμητρα Δότση

ΙΚΑΡΟΣ

Στους μαχητές,
στους τρελούς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ημερα 1η
Τρίτη 17

Ημερα 2η
Τετάρτη 51

Ημερα 3η
Πέμπτη 101

Ημερα 4η
Παρασκευή 131

Ημερα 5η
Σάββατο 163

Ημερα 6η
Κυριακή 191

Ημερα 7η
Δευτέρα 213

Ευχαριστίες 225

Το μυθιστόρημα αυτό είναι προϊόν μυθοπλασίας. Τα γεγονότα της επικαιρότητας και οι υπαρκτοί χαρακτήρες έχουν προσαρμοστεί αναλόγως, σύμφωνα με το βλέμμα του αφηγητή. Κάθε αναφορά σε πραγματικά πρόσωπα και γεγονότα είναι απολύτως συμπτωματική.

«Μαρία, έχω χάσει την ψυχή μου!
Βόηθα με, Παναγίτσα μου!»

Πίσσα σκοτάδι. Αυτό πρέπει να ’ναι ο θάνατος.

«Μαρία, έχω χάσει την ψυχή μου!
Βόηθα με, Παναγίτσα μου!»

Μυρωδιά καμένου, όλο και πιο έντονη, η θέρμη τώρα γίνεται φωτιά, καίει.

Ανοίγω τα μάτια μου διάπλατα στον κόσμο σαν να ’ναι η πρώτη φορά, με δυσκολία τα κρατάω ανοιχτά, για λίγο μόνο.

«Μαρία, έχω χάσει την ψυχή μου!
Βόηθα με, Παναγίτσα μου!»

Δίπλα μου βλέπω έναν άγνωστο, μοιάζει με τον Άγιο Φραγκίσκο, μόνο που έχει παραισθήσεις, είναι βρόμικος και τόσο κοκαλιάρης που τον φοβάσαι, κρατάει έναν αναπτήρα στο χέρι. Η μυρωδιά καμένου είναι από τα μαλλιά μου, βάζει φωτιά στο κεφάλι μου. Θέλω να ζητήσω βοήθεια, μα δεν μπορώ, είναι λες και ο εγκέφαλός μου δεν δίνει εντολές στο υπόλοιπο σώμα μου.

Μια διαπεραστική κοριτσίστικη στριγκλιά αντηχεί στον αέρα. Στρέφω το κεφάλι μου, βγαίνει από το στόμα ενός σαραντάρη, έχει βαμμένα ροζ μαλλιά, λίγα, χτενισμένα όλα από τη μια πλευρά, βάζει πάλι τις φωνές.

«Πίνο!!! Πίνο!!! Ο Παναγίτσας βάζει φωτιά στον καινούριο!»

Ο νοσοκόμος είναι μια κινούμενη κοιλιά, ολόλευκη. Ξεπροβάλλει στην πόρτα και μόλις βλέπει τι συμβαίνει, επιταχύνει το βήμα.

«Καθοίκι του κερατά, πού στον διάολο βρήκες τον αναπτήρα;»

«Μαρία, έχω χάσει την ψυχή μου!

Βόηθα με, Παναγίτσα μου!»

Ο νοσοκόμος περνά από μπροστά μου, μ' ένα σάλτο αρπάζει τον αναπτήρα από τα χέρια του τρελού, εκείνος δεν λέει τίποτα, αφήνεται να τον βάλει στο κρεβάτι χωρίς την παραμικρή αντίδραση, ένα αγρίμι άξαφνα ανυπεράσπιστο, απροστάτευτο.

«Τι θα γίνει μ' εσένα, Παναγίτσα; Άμα με βάλεις και σήμερα σε μπελάδες, σου τ' ορκίζομαι, θα σε κλειδώσω στην τουαλέτα».

Το σώμα μου θέλει να ξανακοιμηθεί, αλλά εγώ αντιδρώ, προσπαθώ πάση θυσία να αντισταθώ, κάνω να μιλήσω, μα δεν τα καταφέρνω.

Ο νοσοκόμος στρέφεται προς το μέρος μου, ακουμπάει το χέρι του στο πλάι, στο κεφάλι μου, εκεί που είχε πάρει φωτιά, στην ατμόσφαιρα πλανιέται μυρωδιά καψαλισμένου κοτόπουλου, εκείνος χαμογελάει περιφρονητικά.

«Δεν έπαθες τίποτα. Σε δυο βδομάδες το πολύ θα σου 'χουν ξαναβγεί τα μαλλιά».

Και μ' αυτά τα λόγια φεύγει.

Με τη λιγοστή πνευματική διαύγεια που μπορώ να επιστρατεύσω, προσπαθώ να καταλάβω, να αντιληφθώ πού βρίσκομαι. Ένας νοσοκομειακός θάλαμος με έξι κρεβάτια. Ζέστη ανάκατη με μπόχα, μυρωδιά απολυμαντικού και ιδρώτας.

Ο άντρας που ούρλιαζε σαν κορίτσι κοιτάζει γύρω του, ένα βήμα τη φορά μέχρι που με πλησιάζει, η αδυναμία μου να το βάλω στα πόδια, να προβάλω οποιαδήποτε αντίσταση, ακόμη και να ουρλιάξω, πυροδοτεί τον τρόμο μου. Χαμογελάει, πλησιάζει το πρόσωπό του στο αυτί μου.

«Είμαι παρθένος».

Το λέει λες κι είναι καμιά ακαταμάχητη πρόκληση.

Φοβάμαι, θέλω την οικογένειά μου, το σπίτι μου, το δωμάτιό μου. Ξέρω γιατί είμαι εδώ, ξέρω τι έγινε. Η ντροπή, οι ενοχές, η θύμηση της χθεσινής νύχτας με εξουθενώνουν, θέλουν να μετουσιωθούν σε κλάμα. Δεν τα καταφέρνω.

Με παίρνει ο ύπνος έτσι, λαχταρώντας τα δάκρυα που δεν έρχονται.

Ημερα 1η

Τρίτη

Ένα χέρι στον ώμο μου με ταρακουνάει όλο και πιο βίαια.

«Μενκαρέλι, για έλα, πάμε».

Είναι ο νοσοκόμος, προσπαθεί να με ξυπνήσει.

«Άντε, είναι περασμένες έντεκα, σ' ένα τέταρτο πρέπει να σε δει ο γιατρός». Με πιάνει από τους ώμους και με σηκώνει.

«Καλημέρα, μικρέ πρίγκιπα, του 'δωσες και κατάλαβε στον ύπνο. Λογικό μ' αυτό που σου 'ριξαν στις φλέβες. Μπορείς να μου πεις πώς σε λένε; Για κάνε μια προσπάθεια».

Το στόμα μου είναι ξερό. Το κεφάλι μου πάει να σπάσει.

«Ντανιέλε. Ντανιέλε Μενκαρέλι».

Ο νοσοκόμος προσπαθεί να χαμογελάσει. Θα πρέπει να 'ναι γύρω στα πενήντα, ίσως και παραπάνω, το πρόσωπό του είναι βλογιοκομμένο από την ακμή που είχε κάποτε.

«Μπράβο, Ντανιέλε. Εγώ είμαι ο Πίνο, και του Πίνο του αρέσει να ξεκαθαρίζει τα πράγματα απ' την αρχή. Αν είσαι καλό παιδί, θα 'μαι κι εγώ, αν μου το παίξεις κακός τρελός, εγώ θα γίνω πιο κακός από σένα, το 'πιασες; Και πίστεψέ με, όσοι έχουν σώας τας φρένας μπορούν να γίνουν πιο κακοί απ' τους τρελούς, συνεννοηθήκαμε;»

Το πρόσωπο του Πίνο έχει σκληρύνει, βάζω τα δυνατά μου να του απαντήσω, παρότι έχω μουδιάσει εντελώς.

«Συνεννοηθήκαμε».

«Α, και κάτι άλλο, πολύ σημαντικό. Απαγορεύεται να τριγυρνάς αποδώ κι αποκεί. Ή θα κάθεσαι εδώ ή στο σαλονάκι της τηλεόρασης, ακριβώς δίπλα. Μην τυχόν διανοηθείς να πας στα δωμάτια μετά το σαλονάκι. Εκεί δεν είναι σαν εσάς, εκεί έχουμε τους κακούς, το 'πιασες;»

«Το 'πιασα».

«Μπράβο σου, Ντανιέλε. Και τώρα φρόντισε να ξυπνήσεις, σε λίγο θα σε φωνάξει ο γιατρός. Σου έφερα λίγο τσάι, πιες καμιά γουλιά». Μου δίνει ένα χλιαρό φλιτζάνι και φεύγει.

Το να επανακτάς την αίσθηση του κορμιού σου συνεπάγεται πως νιώθεις έναν έναν διάσπαρτους τους πόνους πίσω στην πλάτη, στον λαιμό, όμως η αριστερή μου παλάμη είναι το σημείο που υποφέρει περισσότερο. Είναι καλυμμένη με ένα φαρδύ τσιρότο, λερωμένο με σβολιασμένο αίμα στο ύψος των κόμπων των δαχτύλων. Από το μυαλό ως το χέρι η απόσταση είναι μικρή: πέφτει στους τοίχους, στα έπιπλα, στην οθόνη της τηλεόρασης μέχρι να εκραγεί. Να τα σημάδια. Και στο τέλος, πελώριο σαν τον ουρανό, ξαναβλέπω τον πατέρα μου σαν κάτι ψόφιο πεσμένο καταγής, έπειτα από την παράσταση που έδωσα.

Μια συστάδα από μάτια, αυτό είναι οι συγκάτοικοί μου. Τα έξι κρεβάτια είναι μοιρασμένα σε δύο σειρές, τα τρία που βλέπω μπροστά μου είναι κατειλημμένα. Το αγόρι απέναντί μου πρέπει να 'ναι στην ηλικία μου. Όσο μου μιλούσε ο Πίνο, του έριχνα κλεφτές ματιές, τώρα είμαι σχεδόν σίγουρος· από τη στιγμή που άρχισα να τον παρακολουθώ, δεν έχει σταματήσει λεπτό να καρφώνει με το βλέμμα του ένα απροσδιόριστο σημείο πάνω από το κεφάλι μου. Είναι σαν να κοιτάζει παραπέρα, ένα

παραπέρα που τον έχει κυριολεκτικά συνεπάρει, ό,τι υπάρχει δίπλα του δεν είναι μάλλον ικανό να τον συνεφέρει.

Στα αριστερά του, δίπλα στο μεγάλο παράθυρο του δωματίου, είναι ένας άντρας γύρω στα εξήντα. Από την πρώτη στιγμή που τον είδα, πρόσεξα την απίστευτη ομοιότητά του με τον κιθαρίστα των Queen, αλλά σπάω το κεφάλι μου να θυμηθώ το όνομά του. Το κρεβάτι στα δεξιά ανήκει στον άντρα με την κοριτσίστικη στριγκλιά, τώρα κοιτιέται σε ένα καθρεφτάκι τσέπης, βάζει λιπ γκλος και κάνει γκριμάτσες, χαμογελάει στον εαυτό του, μοιάζει σαν να αυτοσχεδιάζει κάποιο διάλογο, να φλερτάρει.

Εγώ είμαι στη μέση της άλλης σειράς των κρεβατιών, στα αριστερά μου είναι ο τρελός που επιχείρησε να μου βάλει φωτιά, τώρα δείχνει να έχει ηρεμήσει, φαίνεται μάλιστα να κοιμάται.

Το κρεβάτι στα δεξιά μου είναι στρωμένο στην εντέλεια, μάλλον είναι άδειο.

Κάθε τόσο από τα άλλα δωμάτια, άλλοι κόσμοι, φωνές, κραυγές που μέχρι και βράχο θα έκοβαν στα δυο.

Ο Πίνο εμφανίζεται στο δωμάτιο.

«Έλα, Μενκαρέλι. Σε περιμένει ο Μαντσίνο».

Σηκώνομαι με κόπο. Το να κρατήσω την ισορροπία μου μου φαίνεται πιο δύσκολο απ' ό,τι συνήθως. Ο Πίνο με πιάνει αγκαζέ, βγαίνουμε από το δωμάτιο και μπαίνουμε σε ένα άλλο, ακριβώς απέναντι από το δικό μας.

Το γραφείο του γιατρού είναι μικρό, ο Πίνο με βοηθάει να καθίσω και μετά φεύγει.

Απέναντί μου είναι ο γιατρός, ένα πράγμα μου κάνει εντύπωση από την πρώτη στιγμή: ο απίστευτος όγκος του. Το κατα-

λαβαίνω από τα μπράτσα του, από το χέρι του που γράφει ένα σωρό γραμμές, τη μία μετά την άλλη, πιέζοντας το στιλό στη λευκή κόλλα. Τώρα που τον ξανακοιτάζω, το κεφάλι του είναι κι αυτό τεράστιο, όπως και οι πλάτες του, δεν μπορώ να καταλάβω το ύψος του, θα πρέπει να 'ναι γίγαντας.

«Λοιπόν, Μενκαρέλι».

Μου απηύθυνε τον λόγο χωρίς να αποστρέψει το βλέμμα από τα χαρτιά του. Επιτέλους σηκώνει το κεφάλι του. Έχει γαλάζια μάτια, πολύ μικρά, φαρδιά μύτη, μαλλιά μισόλευκα, μισοκαστανά. Το πρόσωπό του έχει κι αυτό κάτι το επιβλητικό, σχεδόν βίαιο. Αν ένιωθα μια σχετική οικειότητα, θα τον ρωτούσα αν παίζει ή αν έχει παίξει ποτέ ράγκμπι, γιατί έτσι μοιάζει από την κορυφή ως τα νύχια, με παίκτη του ράγκμπι.

«Μπορείς να μου πεις τι μέρα είναι σήμερα; Ημερομηνία και χρονιά».

Κουνάω καταφατικά το κεφάλι μου και αρχίζω να υπολογίζω.

«Είναι Τρίτη 15 Ιουνίου του 1994».

«14, Τρίτη 14 του μηνός. Μπορείς να μου πεις ημερομηνία και χρονολογία γέννησης;»

«26 Απριλίου του '74».

«Άρα είσαι είκοσι χρονών. Ξέρεις γιατί βρίσκεσαι εδώ;»

Μπροστά στα μάτια μου τρεμοπαίζουν αιχμηρές και δηλητηριώδεις οι χθεσινοβραδινές εικόνες.

«Ναι».

Ο γιατρός με περιεργάζεται ατάραχος. Το βλέμμα του σε συνδυασμό με τον όγκο του τον κάνουν να μοιάζει με άνθρωπο ανήμπορο να νιώσει οποιοδήποτε συναίσθημα, τουλάχιστον αυτή την αίσθηση δίνει.

«Δεν έχεις να πεις κάτι άλλο; Θες να μου πεις τι έγινε;»

«Όχι ακόμη». Η άρνησή μου δεν τον κάνει να κουνηθεί ούτε χιλιοστό.

«Όπως θες. Το μεσημέρι θα έρθει ο γιατρός Τσιμαρόλι, αυτός σε ανέλαβε χθες το βράδυ στα επείγοντα. Μου είπε για τα κατορθώματά σου. Συγχαρητήρια. Παρά τρίχα να σκοτώσεις τον πατέρα σου. Χρειάζεται ταλέντο για να καταφέρει κάτι τέτοιο κανείς».

Μένω αμίλητος ενώ εκείνος εξακολουθεί να με περιεργάζεται, να σημειώνει κάτι κάθε τόσο στα πολύτιμα χαρτιά του, που πολύ πιθανόν να με αφορά.

«Λοιπόν, από σήμερα είσαι σε καθεστώς ακούσιας νοσηλείας, ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Ο γιατρός Τσιμαρόλι μαζί με τον συνάδελφό του στα Επείγοντα αποφάσισαν να νοσηλευτείς και η διαδικασία έχει ως εξής: Ενημερώσαμε τον δήμο όπου κατοικείς και την Εισαγγελία του Βελέτρι. Σήμερα το πρωί λάβαμε με φαξ την άδειά τους, οπότε για επτά μέρες είσαι υποχρεωμένος να νοσηλευτείς και να ακολουθήσεις τη θεραπεία που θα σου δώσουμε».

Δεν υπάρχει πλέον ίχνος από τη χημική παραζάλη μου. Να το πάλι το άγχος, και η αγωνία.

«Δηλαδή; Δεν μπορώ να πάω σπίτι μου;»

Ο γίγαντας γιατρός γνέφει όχι με το κεφάλι.

«Από σήμερα, Τρίτη 14 Ιουνίου, μέχρι την ερχόμενη Δευτέρα 20 θα μείνεις στην πτέρυγά μας. Γιατί, δεν σου αρέσει;» Το χαμόγελο που ξεδιπλώνει δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας: η απελπισία μου τον κάνει ευτυχισμένο.

«Ούτε άμα δείξω καλή συμπεριφορά; Αν φωνάξω τους δικούς μου και τους μιλήσετε; Δεν είμαι κακός άνθρωπος, κάνω θεραπεία εδώ και δύο χρόνια, μ' έχουν δει διάφοροι συνάδελφοί σας. Δεν έχω πειράξει ποτέ κανέναν».